ANUL III. — No. 9.
1 MARTIE 1927.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar și în românul necinstit și înstrăinat!“

ÎNFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei
Abonamentul 1 an 300 lei, 6 luni 150 lei

Redactor responsabil: Dr. LAZĂR ISAICU
Prim Redactor: CAIUS BARDOȘI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
CLUJ, STR. BOB No. 7.

TIPOGRAFIA „DACIA“
CLUJ, C. VICTORIEI 7.

ANUL III. — Nr. 9

1 MARTIE 1927

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Cum se aplică „Protocoalele“

Nimic nu a tulburat mai mult conducerea ocultă a Jidovimei de cât publicarea „Protocoalelor Înțelepților Sionului“. Prin toate mijloacele au încercat să zădărnicească apariția acestei cărți revelatoare. Când nu au isbutit, hipocriții Sionului i-au tăgăduit proveniența jidovească. Și cum astă-zi influența jidovească stăpânește o enormă massă de creștini, cari nu cunosc machinațiunile subversive ale neamului lui Israel, sînt foarte mulți „goimi“ cari afirmă în cor cu Jidanii că „Protocoalele“ sânt apocrife.

Nu pentru neamul, de istorică rea credință și etern dușmănos față de Ne-Jidani, scriu aceste rânduri, ci pentru bieții creștini jidoviți în felul lor de a judeca, încercând a-i aduce la lumina adevărului nu prin fraze întortochiate, ci prin dovada faptelor concrete.

In „Protocolul“ III pagina 23, ediția Roger Lambelin, [1]) întâlnim ast-fel formulat un punct din programul politicii jidovești față de „goimii“: **„Noi avem interesul ca rasa creștinilor să degenereze“.**

Cum se aplică în viața de toate zilele acest principiu prin fapte cari profită Jidanilor?

Nu vom desvălui aici nici plaga alcoolismului, întreținută, favorizată și sporită prin cârciumile jidovești din Maramureș, Ardeal, Bucovina, Basarabia și Moldova; [2]) nu vom denunța nici literatura pornografică ticluită pentru uzul tineretului creștin; nici materia scandaloasă a filmelor de cinematografe, prin cari se aprinde imaginația copiilor și adolescenților pentru săvârșirea de isprăvi, a căror pedeapsă se ispășește în penitenciare.

Aducem ca documentare, alte fapte culese din nenorocita Rusie, unde bântue cu frenezie domnia jidovească; unde fără nici o rezervă politica „Înțelepților Sionului“, fixată în „Protocoale“, se aplică poporului rus, împuținat astăzi, prin perfida experiență conștient distrugătoare, de cinci ori mai mult de cât totalul victimelor secerate de răsboiu. Este suficient să reproducem un aspect din viața copiilor și adolescenților din Moscova spre a se convinge ori-ce creștin, cum înțeleg Jidanii, atotputernicii în Rusia, să facă educația tineretului, să-i prepare pentru viitor spre binele lor și al patriei! Nu se poate aduce o dovadă mai convingătoare, că Jidanii lucrează sistematic, *ca rasa creștină să degenereze,* decât următorul articol luat din ziarul „Viitorul“ din 16 Dec. 1926. de unde se desprinde nu numai starea mizerabilă în care a prăbușit bolșevismul iudaic *materialul uman* de peste Nistru, dar și politica perseverentă de a împiedica, printr'o administrație incorectă, ori-ce încercări de îndreptare făcute în diferitele căminuri, conduse exclusiv de pedagogi Jidani. Iată partea cea mai caracteristică a articolului alcătuit după datele unui ziarist strein, care a studiat dezastrul moral și material la fața locului.

„Un ziarist, făcând o nouă anchetă în Rusia, a trimis ziarului său „Daily News“ amănunte extrem de interesante asupra traiului milioanelor de suflete pe care bolșevismul le-a aruncat în cea mai cumplită mizerie materială și morală.

„Ancheta privește, în primul rând viața tineretului rus, dela cea mai mică vârstă până la adolescență și mai târziu.

„Miile de copii fără locuință, — pușlamalele, cerșetorii, hoții, alcoolicii și morfinomanii — au devenit o primejdie gravă traiului în Rusia sovietică.

„Toți sunt produsul războiului al revoluției și al foametei. Ei rătăcesc prin orașele principale dedându-se la orice vițiu închipuit și neînchipuit. Trăesc în roiuri, aproape ca șoarecii, prin ganguri, în clădiri părăsite, iar în lunile de iarnă, dacă n'au emigrat ca păsările la sud, strecurându-se prin vagoane, se refugiază noaptea prin clăi de fân, în beciuri și prin podurile caselor, ori unde pot găsi cel mai mic adăpost.

„Sute din ei se pot vedea la miezul nopței în Moscova, alergând după locuri de adăpost, în murdăria de sub vechiul zid chinezesc. In timpul zilei rătăcesc pe străzi în cârduri, jefuind cojnițele vânzătorilor ambulanți, furând pungile femeilor. Apoi deodată în cete de 20 ori 30, năvălesc asupra unei mulțimi așteptând tramvaiul, stârnesc o confuzie momentană și dispar, după ce au jefuit câteva femei de gențile lor, de blănuri și chiar de pălăriile pe care le-au smucit depe cap.

„Numărul cocainomanilor — tineri sub 16 ani, — a crescut nu-

---

[1]) Ori-ce bun Român trebue să citească traducerea în românește a „Protocoalelor“ făcută de I. I. Moța, Orăștie.

[2]) Reproducem aici constatările făcute de ziarul „Universul“, prin pana distinsului ziarist B. Cecropide, privitoare la pustiirile ce aduce alcoolismul în tot nordul țării întregite, cotropită de Jidani și exploatată de cârciumari din rasa lor:

„Dar după ce sunt jefuiți țăranii, mai sunt și lăsați pradă alcoolizării. Da, sunt lăsați, cu bună știință.

„Fabricile de alcool ucigaș, își sporesc producția, din productele țăranilor, luate pe nimic. Alcoolul e răspândit din belșug în cârciumi. Și anume cârciumari specialiști, ca cei din nordul Moldovei, ca cei din Bucovina, din Maramureș și din nordul Basarabiei urmăresc cu străsnicie, distrugerea și organică și morală a țărănimii. Ii îmbată și le iau mințile punând în alcool, fel de fel de substanțe adormitoare. (Nu-i mult de când am scris asupra unor cârciumari bucovineni, cari puneau în băuturi stupefiante, cum pun și cei dela Bălți.

„Ceeace ni se spune dela Bălți, că după ce țăranii în cârciumi sunt aduși în nesimțire, sunt jefuiți, e îngrozitor.

Par'că am fi întrat într'o epocă de ruină națională, prin anume cârciumari, îndârjită să execute un plan, organizat într'adins împotriva nației și statului românesc.“

„Dacă autorul acestor rânduri (cf. „Universul“ din 14 Ianuarie 1927) ar cunoaște politica jidovescă, de distrucție sistematică a tot ce represintă forță și organizație creștină, mărturisită prin cuvintele: *noi avem interes ca rasa creștinilor să degenereze,* nu ar mai scrie „pare că...“ ci ar afirma precis că Jidanii prin „ofensiva alcoolismului“ nu fac, de cât execută un plan criminal, coprins în „Protocoale“.

mai în Moscova, atât de mult anul trecut, încât guvernul a fost silit să facă o anchetă. Redăm următorul pasaj dintr'un raport făcut de o comisie specială dela Rabotnaya Moscova:

„Ancheta la instituțiile de copii din Moscova arată un mare număr de cocainomani și alcoolici printre copiii fără cămin. Profesia lor fundamentală e furtul. Sunt și ucigași printre dânșii."

„După mărturisirea lor proprie copiii prizează zilnic câte trei până la 5 grame de cocaină. Un gram de cocaină costă 10 shilingi în spelunci. Astfel un copil care prizează, trebue să-și procure dela 1 liră și jumătate până la două lire și jumătate în fiecare zi pentru cocaină. O sumă destul de mare pe care totuși și-o procură. Cum? Numai prin furt."

„Copiii cocainomani sunt tratați la un dispensar de narcotici, unicul în lume de acest soiu, unde ziaristul s'a dus în urma invitației directorului dr. Dulwitch pe care l'a văzut la lucru tratând douăzeci și cinci din acești copii.

„Infățișarea unora dintre tinerii de 8—9 și 10 ani, cu gurile lor întrecăscate, cu ochii intrați în fundul capului, cu obrajii îngropați, erau de plâns. Vre-o șease din ei erau în vârstă dela 10 la 16 ani, și mi-au fost descriși ca dintre cei mai vițioși.

„Au furat cu violență și au comis și alte crime. Toți erau victimele alcoolismului și al drogurilor.

„Cu toate că această instituție este singura de acest soiu, totuși sunt zeci de colonii pentru copiii fără cămin, spitale si case de corecție, unde se fac încercări, nu totdeauna cu succes ca să oprească răspândirea narcoticelor printre tinerii aceștia nenorociți.

„Fondurile la dispoziție pentru această operă umană sunt limitate cu urmările inevitabile a insuficienței și a relei administrații.

„In privința relei administrații s'au făcut descoperiri de necrezut, cari în ultimul timp au sporit chiar în ziarele guvernamentale. Astfel „Pravda", descriind 48 de căminuri de copii din districtul Sula, cu 2578 copii, declară următoarele;

„Reaua administrație, jaful și furtul fondurilor, domnesc în majoritatea acestor căminuri. Rațiile de mâncare nu sunt date în întregime, ingredientele sunt de proastă calitate. Educația și instrucția copiilor este abominabilă. Majoritatea personalului acestor căminuri n'au educația pedagogică. Se dedau vițiului în fața copiilor",

„Copiii sunt instruiți prin frică și în multe din căminuri sunt bătuți. Sunt îngroziți de spaimă ca să nu spună nimic din dezordinele ce au loc în căminuri".

Fața de această stare de lucruri se ridică, în mod firesc, întrebarea: Cum s'a ajuns la constituirea turmelor de copii, lipsiți de ori-ce educație și dedați tuturor vițiilor? Cum s'a ajuns la această animalizare?

Răspunsul este simplu: bolșevismul iudaic nu admite viața de familie: Jidanii au întrodus pentru societatea rusească, dar nu și pentru a lor, *comunismul sexual*.

Acum doi ani un muncitor francez numit Henry Béraud, cu idei comuniste, s'a dus să vadă raiul proletariatului din Rusia și în cartea lui întitulată „Ce que j'ai vu à Moscou" (Introd. VIII.) definește ast-fel miezul comunismului semit de peste Nistru: *„Il s'agit de coucher avec vos femmes, de piller vos maisons et d'étatiser vos enfants"*.

Inchipuește-ți, domnule cititor, aceaștă practică generalizată în ori-ce țară civilizată din Europa; închipuește-ți aplicarea moralei, înfiltrată proletariatului rus de către teoreticianii jidani, *că fecioria este o rușine;* și vei înțelege imediat cum toate legăturile sociale s'au destrămat, toate obligațiile și drepturile s'au răsturnat, lăsând în urmă violuri, bestialitate, sălbătăcie, mizerie și pretutindeni, degenerare cu urmările-i cumplite în viitor. Te rog să notezi bine, domnule cititor, toate aceste consecințe sint calculate *numai* pentru societatea creștină! Jidanii între ei știu să-și apere familia, să-și crească copii la ei acasă: nu admit să-li se facă educația, din fragedă vârstă, la instituțiile statului! Acestea sunt bune numai pentru Ne-Jidani!

Dar poate că, cititorul puțin informat, îngăduitor prin firea lui românească, va obiecta că imoralitatea crescândă din Rusia sovietică, este produsul anonim al unei stări haotice; că nu este drept să o atribui unei politici distrugătoare, ca fiind pornită precis din mintea perfidă a lui Israel.

Ori-ce om de bună credință se poate convinge deplin de proveniența jidovească a „Protocoalelor", cu faimosul principiu: *noi avem interes ca rasa creștinilor să degenereze,* după ce constată că ei, Jidanii, pun în practică acest principiu în Rusia, pe care ei o stăpînesc.

Ar fi de ajuns această concluzie. Totuși pentru „goimul" cu mentalitatea jidovită, în așa grad în cât a perdut uzul bunului simț, mai aducem un fapt din care rezultă că în materie de destrăbalare sexuală, există o perfectă coincidență între programul din „Protocoale" și ideile personale ale unui pretins reformator de sînge jidovesc.

El nu este un simplu propagandist, nici de profesie comunist pentru a-și face o situație în viața publică, ci reprezintă o figură în galeria actuală a oamenilor politici francezi; el are pretenția de a conduce destinele Franței prin instrumentul partidului socialist, al cărui șef este. Bine înțeles, el nu poate fi de cât jidan și se numește *Léon Blum.* Ascultați ce scrie în cartea lui, cu pretenții de filosofie socială, întitulată: *„Le Mariage"*. Ascultați, cum recomandă Jidanul să se desfășure în viitor viața socială și sexuală a fetelor de Francezi, pornind de la ideea că virginitatea, fecioria, este o aberație socială, ce trebue înlăturată pentru fericirea generațiilor viitoare. Iată cum vede el lumea cea nouă, pe care o îndrumează către comunismul sexual:

„Totul se va petrece pentru ele (fete) ca astă-zi pentru băeți... Ele vor fi tot așa cum le vedeți in prezent... Ceia ce alterează sau degradează, este frica sau conștiința greșelii. Dar, urmând impulsiunea naturii lor, fetele nu vor mai atinge principiile **artificiale** *întroduse în conștiința lor. Libertatea instinctului nu va strica deci frăgezimea tinereții lor. Ele se vor întoarce de la amantul lor tot așa de natural cum se întorc acum de la o conferință sau de la o prietenă la care au luat ceaiul... Virginitatea aruncată cu voioșie și din vreme nu va mai exercita această constrîngere ciudată, făcută din rușine, din demnitate și un fel de frică."*

Am tradus din cuvânt în cuvânt acest fragment din cartea lui Roger, Lambelin, întitulată „L'Impérialisme d'Israel" pag. 232, citat după *Jean Maxe* din studiul acestuia: *„Bolschévisme de salon et Faisandisme juif"*, apărut în 1923.

Domnule cititor, după această acțiune de propagandă, isvorâtă precis din mentalitatea Jidanului Léon Blum, șeful partidului socialist din Franța, tot te mai îndoești că „Protocoalele" cari propăvăduesc degenerarea creștinilor, sînt de proveniență jidovească? Tot te mai îndoești de existența planului criminal, parte integrantă a

acelui sistem politic, conceput de neamul lui Iuda spre a distruge societatea creştină?

Poate, că cu înclinarea D-tale spre o îngăduinţă specific românească, ai voi să aduci autorului semit circumstanţa atenuantă, că asemenea rătăcire morală propăvădueşte, spre a fi aplicată pretutindeni, în ori-ce familie, şi fără nici o restricţie.

Te înşeli, Domnul meu! Iată dovada:

Jidanului Léon Blum i s'a pus întrebarea: „ţi-ai creşte D-ta fata după principiile mai sus expuse“? Ascultă răspunsul, creştin îmbrobodit la minte de propaganda iudaizantă! Ascultă şi deşteaptă-te:

„Nici o chestiune nu m'a frământat mai mult, şi nu aşi putea încă să decid. Am renunţat de mult să mă găsesc de acord cu mine însu-mi. (cf. Roger Lambelin op. cit. pag· 232—22).

Acum te rog, domnule cititor, refiectează asupra hipocrizei jidoveşti şi asupra credulităţii Dtale!

I. C. Cătuneanu.

Oameni de inimă

Dl Nicolae Tecău originar din Sebeşul Săsesc — jud. Aiba Iulia, de present în oraşul Campbell Ochio America — ne este cunoscut nouă prin numeroasele colecte şi ajutoare ce trimete de un şir întreg de ani, tuturor instituţiunilor noastre naţionale, avisate la ajutorul oamenilor de inimă.

Cea mai recentă faptă a dlui Nic. Tecău, demnă de remarcat, dar îndeosebi de imitat, este următoarea:

Profitând de frumosul obicei românesc a colindelor, dl Nic. Tecău împreună cu fiul său elev de liceu cu numele Nicolae, cu Marin Sinescu originar din Bodeşti jud. Vâlcea, cu Dumitru Popescu originar din Cernadia jud. Gorj, cu Const. Nestor originar din Galaţi şi cu Emil Ramba originar din Calbor, jud. Făgăraş, au format o orchestră. Şi au colindat la Crăciun şi la Anul Nou pe la toţi fruntaşii români din Jomgstown şi Cambell Ohio. Resultatul material al acestor colinde a fost suma de 154.50 Dolari, iar cel moral a fost desigur marea bucurie a îndepărtaţilor. Români, care au retrăit câte-va momente plăcute în datinele lor scumpe româneşti. Şi aceste momente de reculegere sufletească, au oţelit şi mai mult în credinţa strămoşească pe iubiţii noştrii confraţi!

Suma de 154·50 Dolari transformată în banii noştri face 28.190 Lei, din care Lei 14.050 s'au trimes pentru sanatorul „Colibiţa“ iar restul de Lei 14.050 s'au trimes pentru Căminul Studenţesc din Iaşi.

Priviţi stim. cetitori! această faptă românească, şi judecaţi cari dintre noi, cei din Ţara românească ne putem pune pe aceiaş treaptă de însufleţire cu iubiţii noştrii fraţi din America, numiţi mai sus?....

După descrierea frumoasei fapte a dlui N. Tecău şi soţii nu pot încheia scrisul fără a adresa câteva cuvinte celor visaţi.

Iubiţii noştri *Fraţi Români* din America, în numele celor suferinzi în „Colibiţa“ şi a studenţilor români din Iaşi, fără a avea mandatul acestora, dar din încredinţarea „Înfrăţirei Româneşti“, Vă aduc multe şi sincere mulţumiri pentru frumoasa donaţiune făcută celor două instituţiuni româneşti avisate la ajutorul public — şi Vă rog să continuaţi cu statornicie a vă manifesta prin fapte ca Români — căci *calitatea de Român se dovedeşte prin fapte româneşti, nu prin vorbe româneşti.* Mai departe iubiţilor Fraţi, Vă amintesc, pentru ca să nu uitaţi, stăruiţi şi Vă adunaţi un capital bănesc corespunzător, şi nu întârziaţi a vă înapoia în Patria Mamă România, ale cărei hotare se întind azi dela Nistru până la Isvoarele Tisei şi dela Dunăre până la Mare.

Dacă rămâneţi acolo vă perdeţi cu siguranţă — dacă nu dvoastră, totuşi fiii şi ficele dvoastră, sau nepoţii dvoastră abia vor mai şti ca prin vis că se trag din Români. — România Mamă are lipsă de braţul fiecărui Român, şi îndeosebi de dvoastră Fraţii din America, care pe lângă un capital bănesc, ne veţi aduce un capital nepreţuit, de experienţă, de putere şi organizaţie de muncă, şi de un suflet românesc oţelit printre streini. România noastră nu este cu nimic mai săracă ca America în ce priveşte bogăţiile pământului! Şi dacă conducătorii de azi ai ţărei, nu ştiu, sau nu înţeleg să ştie, că au datorinţa să facă din România o ţară stimată de toţi, şi temută de dujmani, să ştiţi că se vor ivi din păturile mari ale poporului noui generaţii, care vor face din România Mare, o ţară mai bogată, mai stimată şi mai temută ca America! Vă aşteptăm cu braţele deschise iubiţi Fraţi din America! — Să veniţi cu toţii acasă, şi cu puteri unite, să lucrăm la desăvârşirea *Mărirei Patriei noastre!*

Şt. Peneş

P. S. N. Am primit Lei 600, abonament pe anul curent. Vă mulţumim şi Vă rugăm să stăruiţi ca şi ceilalţi abonaţi să achite costul Revistei!

Urlă Israelul

La Varşovia, Paris şi New-York, la Berlin şi la Londra, ca şi la Moscova, se ţin întruniri. Sunt conduse de Kirschbraun, Pioche, Leon Blum, rabinul Wise şi alţi credincioşi ai briceagului botezător. Se protestează împotriva României — acum ca şi în trecut — că această ţară, nu este nici mai mult nici mai puţin, decât „infernul poporului care de mii de ani a trebuit să îndure persecuţiile şi umilirile popoarelor creştine“. Pricepeţi, e vorba de „poporul ales“, a cărui patrie este „ubi bene“.

Se protestează împotriva studenţimei creştine, care nu e decât „o bandă de huligani“, împotriva guvernului român, care nu înăbuşe excesele şi pogromurile antisemite“, împotriva ţării şi chiar împotriva M. S. Regelui, „care tolerează aceste excese şi pogromuri împotriva evreilor“.

La 1867, era acelaş lucru. Şi atunci Jidanii din toate colţurile lumii — mai puţin impertinenţi decât astăzi, ce-i dreptul — se plângeau şi urlau prin ziarele lor, că *„poliţia* face vânătoare de jidani cu brutalitate desperată! Călăii (Românii) nu cruţă nici bătrâneţea, nici rangul. „Suntem persecutaţi, puşi în fiare, suntem alungaţi peste graniţă cu grămada... fanatismul creşte şi noi trăim sub ameninţarea unei măcelăriri generale“.

„Fraţilor din occident! Ajutaţi-ne, interveniţi, strângeţi rugămintele noastre, scăpaţi, scăpaţi pe fraţii noştrii nefericiţi din Moldova!, căci arestări pe stradă, jaful caselor şi maltratări, este parola bandelor... şi pana refuză de a zugrăvi scenele care le-ar putea găsi numai la sălbatici nu la creştini. Inchisorile sunt neîncăpătoare“ (O credem şi noi pentrucă toţi ar trebui aruncaţi acolo, unde să le putrezească ciolanele.)

In aceşti termeni se plângea ji-

dovimea acum 60 de ani şi acum 50 de ani. La fel se plânge astăzi, acelaş cântec, aceeaş jălanie ţigănească de „căţele cari latră noaptea la lună“.

Azi, la Varşovia studenţii jidani votează o moţiune şi „protestează cu energie“ împotriva studenţilor români, cari având în fruntea lor pe prof. Cuza (qui ayant en tête le professeur Couza), „atacă şi maltratează pe compatrioţii lor jidani, în loc să se ocupe de nevoile poporului român“.

Moţiunea se termină cu un „apel către apărătorii egalităţii, libertăţii şi fraternităţii din întreagă lumea“, pentruca să înceteze odată toate „atacurile nedemne de o populaţie civilizată, împotriva populaţiei jidoveşti“.

Moţiunea a fost trimisă şi M. S. Regelui României, odată cu decoraţia dată de dl Duca deputatului jidan Wyschlicki.

Un alt deputat jidan tot din Polonia, afirmă că evreii consideră *„cu dispreţ“* şi tratează *„drept o ruşine alianţa Poloniei cu România“* şi se cere la Washington pentru a se face intervenţii la Bucureşti.

In sala Wagram din Paris, procurorii umanităţii, pe cari guvernele româneşti îi primesc cu toate onorurile, urlă, în faţa celor cari se îngraşă din bursele statului român împărţite de jidanul Mario Rogues, împotriva stărilor de nesuportat din ţara românească, care *„ar trebui să fie ştearsă de pe harta Europei*, pentrucă *a furat Basarabia dela Soviete“*.

Se cere să se facă intervenţii pela L. N. („Liga Nebuniilor“), reclamându-se că „Mii de evrei au căzut morţi sub armele intelectualilor români şi cadavrele acestora au umplut străzile Bucureştilor, Iaşului, Chişinăului şi Ploeştilor“.

In sala de baluri a hotelului „Astor“ din New-York se ţine „o mare întrunire de protest contra exceselor româneşti“ [1].

Intrunirea a fost convocată de „American Jewisch Congres“ şi s'a spus din partea marelui rabin St. Wise, că *„jidanii au venit în ţară odată cu Românii şi că au trăit aci cu sute de ani înainte de ce Regele României şi străbunii săi, Hohenzollernii, au pus piciorul pe acest pământ“.*

„Dacă România are ambiţia de a fi una din cele mai înverşunate persecutoare a Jidanilor după Rusia, atunci să ţină minte România că, **Ţarul a murit, dar Jidanii trăesc încă!** [2]) Ai auzit, Domnule Goga? Ţarul a murit, dar Jidanii trăesc încă!

1.) „Jüdische Presszentraln Zürich“, 10 Jahrgang No. 430 din 21 Ian. 1927. Vezi pag. 1—2.

Alături cu minciunile şi calomniile ordinare pornite dela uşa cortului ţigănesc, curg ameninţările cu boicotul produselor româneşti (oare ce-ar fi dacă am face şi noi un boicot?) şi împotriva M. S. Regelui nostru.

In Iugoslavia şcolile şi bisericile româneşti au fost închise. Ce am făcut noi împotriva Sârbilor? Am calomniat, am bârfit sau ameninţat? Nimic din toate acestea!

La noi câţi-va jidănaşi sunt scuturaţi puţin de perciunii soioşi şi îndată urlă jidovimea din lumea întreagă, iar ministrul Petrovici (tovarăşul de afaceri a lui Wurmbrandt) îi scuteşte să frecventeze cursurile în ziua de Sâmbăta.

Presa românescă, „Universul“, „Indreptarea“ şi „Viitorul“, cere sau să fim drepţi, se milogesc şi cerşesc cu un glas lipsit de cel mai elementar simţ de demnitate, organizaţiunilor jidoveşti să dea desminţirile necesare.

Guvernul face şi el la fel. Jidanii nici gând nu au. Ne sfidează şi ne întreabă impertinent: Ce desminţiri şi de către cine?

In schimb însă ziarul „Renaşterea Noastră“, organ naţional evreesc, se grăbeşte să dezavueze pe rabinul Boris Reicher dela Bucuresti, care a scris un articol înpotriva Polonilor, pentrucă „presa polonă, rău informată, luându-l pe dr. Boris Reicher drept exponent al evreimei din România, tună şi fulgeră în contra acestei evreimi“.

Noi credem, odată pentru totdeauna, că trebue să se isprăvească cu această politică de târguială, de cerşetori.

Guvernele ţării sunt datoare să aibă o atitudine precisă şi energică. Să curme odată aceste urlete asurzitoare, cari nu mai pot impresiona pe nimeni. Guvernul cunoaşte pe adevăraţii vinovaţi, să le aplice pedepsele ce li se cuvin celor cari uneltesc împotriva intereselor statului. Să umplă şi cu ei beciurile poliţiei şi temniţele Văcăreştilor — cum a făcut cu noi — şi atunci vom vedea dacă le mai dă mâne să se poarte, aşa cum se poartă, căci „onoarea unei naţii se întemeiează nu numai pe încrederea ce o merită (creditul ei) ci şi pe frica ce o inspiră; deoarece nu trebue să lase niciodată nepedepsite atacurile în contra drepturilor sale.“

2.) Venn Rumänien einen Ehrgeiz darin sieht, eines der ebitterstren Judenferfolger der Welt nach Russland zu sein so mag Rumänien daran erinnert, dass der Zar tot sei und die Juden noch leben:

Guvernele ţării să nu abuzeze prea mult de răbdarea poporului, care — îşi poată eşi din fire, când e prea mult şi acum, ca şi la 1907.

Suntem blânzi, toleranţi, dar niciodată laşi, asta să şi-o însemne bine jidanii — cari poate nu ne cunosc, dar sperăm că vor avea ocazia să ne cunoască. Ne place să trăim în pericol pentrucă în pericol au trăit moşii şi părinţii nostri, cu funia aproape de gât, în pericol ne-am născut şi noi şi nu ne ferin de el

Să ştie Jidanii că violenţa chiamă violenţă. Ei prin cuvinte, noi prin fapte! Acei cari au voit să ne ucidă, vor fi ucişi.

Nu vom cunoşte piedeci şi nimic, nu ne va putea opri în mersul nostru pentrucă trebue să se sfârşească cu anumite toleranţe proverbiale şi trebuesc luate alte măsuri, ca naţiunea românească să nu fie mereu tulburată în desvoltarea sa.

Acesta este cuvântul nostru, rostit clar şi categoric ca toţi să-l înţeleagă!

Decât pace zugrăvită, mai bine răsboiul crunt, mai curat şi mai fericit este, spune Dimitrie Cantemir.

Ion I. Şerbu

† Traian Grozăvescu

Glonţul mişelesc al unei jidoavce perverse a culcat la pământ pe una dintre cele mai mari glorii mondiale şi pe cea mai mare fală a neamului nostru, care ne-a făcut atâta cinste în faţa străinătăţii. Jidoavca, soţie talmudică, odată ce a simţit că-i scapă din mâini o comoară nepreţuită, a amuţit pentru veci glasul cel mai vrăjitor al lumii de tenor amplu, sonor şi limpede, ca clopotul de argint.

Neamul românesc a îmbrăcat haină de doliu pentru a petrece la odihna de veci rămăşiţile pământeşti atât de scumpe ale marelui Grozăvescu.

Iar, răzbunarea... va veghia!

— Vom reveni. —

„I. R.“

Maramurășul.

„Jâdanii împănează toate satele maramureșene. Intreaga mișcare economică a satelor: prăvălii, măcelării, croitorii, ferăstrae pentru cherestea, lemnărie, mănuirea ori căror produse etc. e acaparată de populația jâdovească“.

„Toate cârciumile autorizate și clandestine din sate ca și din Sighet, își exercită cu cruzime distrugerea vieții și economiei naționale a Maramureșului, atacând astfel marea ca și mica proprietate a locuitorilor bâștinași.

„Imbrăcați în laibere lungi și lăsând să le atârne perciunii pe fețele lor soioase, te fac să crezi că ai fi într'o nouă Palestină. Purății și harharii cei bătrâni, mișună dela un capăt la celalt al Maramureșului, după ce au alungat în lumea largă pe vitejii români, ai căror strămoși, în frunte cu Dragoș Vodă, au întemeiat țara Moldovei“.

„Despre legi românești aproape nici că se mai poate vorbi aici, în orașe ca și în sate, toate prăvăliile sunt închise în zi de Sâmbătă, rămânând deschise în schimb în orice Duminecă sau sărbătoare legală, ori națională“.

Take Papahagi.

DIN INFERNUL MARAMUREȘULUI

Pentru dl Ministru Goga

Cum operează un notar jidan într'o comună românească

Dacă cineva, fie el și numai ghicitor în bobi, ne-ar putea asigura că d-l Ministru de interne, are timp și bunăvoință și pentru citirea jelbelor ce curg spre inima țării din Maramureșul ajuns în robie babylonică, atunci cugetul nostru s'ar îndrepta senin către țăranul Ion Mihali din comuna Moisei, spunându-i, „frate, dreptatea este aproape“. Dar cum această supoziție ocupă pe scara probabilităților locul cel mai din urmă, înăbușim iarăși în noi mușcând țărâna, strigătul de revoltă al aceluia care zi de zi se roagă lui D-zeu să nu se umple paharul răbdării.

Pe vremuri când nesiguranța traiului era mai mare, obijduitul trimitea rugă la împărăție sau întâmpina pe Domn cu jalba în proțap și dreptatea se făcea. Azi când simțul de „legalitate“ și sistemul de organizație este atât de desvoltat, lumei și mai ales celor de sus cu greu le vine a crede că se mai pot întâmpla nedreptăți ca cea anunțată mai jos. Măcar că sub cârmuirea partidului poporului fiii țării ar trebui să simtă că la guvern se află „tătucu“. Dacă nu cumva acel „tătuc“ e mașter...

Citiți scrisoarea anexată mai jos și trimisă redacției noastre de către Ion Mihali din Moisei și dacă veți fi măcar puțin de tot cunoscători ai treburilor publice, veți șopti regretând printre dinți cu o compătimire neputincioasă același refren de „lasciate ogni speranza“. Ion Mihali, urmaș al vechilor descălecători de țară, trebue să se înfățișeze pe 1 Martie la proces în fața consiliului de război din Cluj pentrucă a rostit în cancelaria comunală în fața jidanului notar cuvintele: „rău am ajuns să ne facă streinii dreptate“.

Examinați voi toți cari nu sunteți nici jurați nici judecători, faptele lui Filip Rotschild, în șirele din epistola ce-o reproducem și spuneți fără teama de a avea vre-odată remușcări, dacă avea sau nu dreptate să spună aceste vorbe nevinovate Ion Mihali? Cu riscul evident de a ni-se imputa din nou că suferim de mania generalizărilor atragem din nou atenția bunilor Români că acest sistem de ploșnițerie nu inflige suferințe numai bietei victime ci se repercutează asupra întregei noastre vieți economice. Și atunci de înzadar se schimbă guvernatorii la Banca Națională...

Pentruca strigătul acelora cari plătesc cu mizeria lor luxul stațiunilor balneare de peste vară, când pe coloane întregi ziarele publică numele terminate în „ștein“, „witz“ și „katz“ ale oaspeților ce-și întremează sănătatea, să se audă peste tot locul unde ochii citesc în ritm de pulsații ale unei inimi românești și pentruca acel optimist să aibă o desiluzie iar cel ce privește lucrurile real un nou motiv de a cresta o dungă pe răboj, publicăm în întregimea și simplitatea ei sinceră scrisoarea amintită.

On. Redacție.

In comuna Moisei s-a facut o bancă și o cooperativă a căror președinte este notarul Rotschild, care este evreu. Contabilul de asemenea este evreu. La români nu voiește să dea bani din bancă *decât dacă dă un car cu fân ori câte o găină*. După fiecare mie de Lei imprumutătorul trebue să cumpere și o acție de 120 Lei iar după trei luni dacă nu poate plăti suma împrumutată va cumpăra altă acție de 120 Lei după mie pe cari le cumpără mai târziu înapoi cu câte 50 Lei notarul. In schimb ajută cu bani pe jidani cari apoi îi dau românilor imprumut cu procente de 100% și pe ei nu-i silește să cumpere acții. Dacă omul are datorie la vre-o prăvălie (jidovească) îl face să dea cambii și cambia o dă băncii unde țăranul plătește procente mari și este silit să cumpere și acții

2. La noi în comuna Moisei sunt cel puțin 800 de zileri cari nu au de lucru *deoarece notarul cere câte 100 de Lei pentru eșirea la lucru afară din comună; de aceea nici negutătorii nu mai vin la noi după angajarea de oameni.* Navem cu ce trăi astfel pentrucă nu avem nici ce vinde iar cari avem vite nu căpătem bilete pentru a merge la târg până când nu plătim toată darea comunală. *Noi nu avem de unde plăti până când nu vindem ceva. Și dacă nu putem căpăta suntem siliți a vinde vitele aproape de pomană la negutătorii din comună cari sunt una cu Filip Rotschild notarul.* Și ne iau halubele din casă, așternuturile și învălitorile de pe copii pe cari le vând la jidani cu prețuri de nimic; astfel o haină care costă 1000 Lei ne o vinde cu câte 100 Lei, la jidanii ce face geschäft cu ele.

3. Văduvele cari au de primit o penzie pentru bărbații lor cari au murit în urma anumitor accidente de lucru, nu primesc această penzie *până ce notarul nu subscrie chitanțele pentru care lucru cere câte o o găină ori ștergare ori oauă. Cu mâna goală n-au ce căuta la el că nu vrea să le subscrie.*

4. Peste pădurile comunale, „Prezes“ este Dl. notar și fiind în legătură cu comercianții jidani devastează aceste păduri fără nici o milă Acestor comercianți le dă bilete pentru câte 100 metrii cub. și scot până 2—300 metrii cub., cât timp un om sărac nu poate primi nici 5 sau 10 metri cub, pentru a-și putea repara o casă sau un grajd.

De toate acestea Regionala Silvică nu are nici o cunoștință. In anul trecut s-au tăiat 12 jugh. de pădure și anul crt. s-au mai tăiat 12 jugh. până acum fără ca aceasta

să fie aprobată de către Regionala Silvică.

5. Acest notar nu locuieşte la noi în comuna Moisei ci la o depărtare de 12 Km. Vine în fiecare zi dimineaţa cu trenul de 8 şi $^1/_2$ iar după masă la ora unu părăseşte biroul, se duce acasă. *Sâmbăta nu vine de loc în schimb dumineca când vine la birou se poartă cu sătenii mai rău de cât ori când.*

6. *Pentru o căsătorie afară de spesele de birou mai ia încă câte 200—300 Lei dela tineri.*

7. *Face contracte de cumpărare şi vânzare şi nu pune în contract toată suma banilor pentru ca să nu plătească procentele la Stat.*

8. *Pe mulţi jidani îi scuteşte de armată punându-i la Biroul Populaţiei în acte ce arată mai bătrâni şi numai aceia fac armată cari sunt mai săraci.*

Pilde luminoase

Un părinte eternizează amintirea fiului său printr'o donaţie făcută L. A. N. C.

Moartea nemiloasă a răpit unui părinte pe băiatul său inimos, care în timpul scurtei, dar fericitei sale vieţi a vibrat sufleteşte cu marile idealuri de desrobire a neamului românesc şi a legii strămoşeşti de sub jugul apăsător al Israelului. Frageda sa viaţă, curăţenia idealismului său juvenil, bunătatea şi generozitatea sufletului său, erau strâns legate de mişcarea plină de avânt, căldură şi energie tinerească a studenţimei luptătoare, din falanga căruia trebuia să facă şi el parte, mai târziu.

Dacă Atotştiutorul şi Atotputernicul Dumnezeu a sortit altfel, înseamnă că a vroit să-l înalţe din noroiul greu al vieţii, — şi să-l aşeze acolo, unde nu e grije şi nici în tristare.

Dar părintele înţelegător, care totdeauna a pătruns intenţiile curate şi albe ale fiului său iubit, n'a înţeles să stingă memoria acestuia odată cu căderea lugubră a ultimului bulgăr de pământ, peste sicriul ce ascunde numai învelişul trecător a unui suflet copilăresc veşnic zâmbitor.

Şi de aceia a dat o luminoasă pildă de adevărată iubire părintească, de înaltă generozitate patriotică şi de o minunată utilitate, sub raportul eficacităţii practice.

Nu a acoperit mormântul iubit cu flori, ce se veştejesc repede, — nu a făcut o danie la cine ştie ce societate filantropică, unde banul nu întotdeauna e întrebuinţat după voinţa donatorului; — ci a făcut o donaţie „Ligii Apărării Naţionale Creştine", în a cărei idealuri şi tendinţe s'a identificat sufleteşte acel fiu iubit, a cărui memorie, prin acest gest generos, s'a eternizat simbolic.

Fie ca acest exemplu minunat să scuture multe conştiinţe ticăloase, ce lâncezesc într'o vinovată nepăsare!

Tânărului prieten, care ne-a părăsit atât de timpuriu, îi zicem un călduros şi frăţesc adio, până la revederea în lumea celor drepţi, unde cu toţii va trebui să dăm socoteala despre felul cum am ştiut să apreciem şi să urmărim exemplul dat de iubitorul său părinte, căruia şi pe această cale îi tălmăcim adânca recunoştiinţă a tuturor celor ce s'au înfrăţit într'u „Hristos, Rege şi Naţiune"!

Iată şi textul actului de donaţie, pe care-l păstrăm ca o sfântă relique în archiva Comitetului Regional Cluj a L. A. N. C.

Fondul Ioan Popa

In amintirea fiului meu Ioan Popa, care în scurta lui viaţă a trăit cu tot sufletul pentru realizarea idealului „Ligii Apărărei Naţionale Creştine", subsemnatul, părinte al decedatului Ioan Popa fac o donaţiune de 50,000 Lei (cinci zeci mii lei), care se va depune, începând dela 1 Martie 1927, în rate lunare de câte două mii lei la banca „Albina" din Cluj, spre fructificare, pe numele Dlui Prof. I. C. Cătuneanu dela Universitatea din Cluj.

Asupra capitalului va dispune pentru scopurile L. A. N. C. şi anume pentru propaganda în alegeri. Dl Prof. I. C. Cătuneanu, în calitate de fruntaş al mişcării naţionaliste creştine, luând în fiecare caz şi pentru orice sumă înţelegere cu subsemnatul.

Dacă nu se ajunge la o înţelegere, dl Prof. I. C. Cătuneanu nu poate dispune de capital. Până la împlinirea sumei de 50,000 Lei, libelul de depunere rămâne la subsemnatul; împlinindu se suma, libelul va trece la dl I. C. Cătuneanu care-l va păstra în calitate de fruntaş al mişcării.

Asupra dobânzilor Domnia-Sa va putea dispune fără aprobarea mea, chiar înainte de a se fi împlinit suma de cinci zeci mii lei.

Cluj, la 20 Febr. 1927.

(ss) *Nicolae Popa*
prof., Calea Victoriei 118.

Procesele noastre

Isbânda noastră

In timp de 10 zile s'au desfăşurat patru *procese naţionale* din cari toţi luptătorii au eşit învingători.

Dreptatea a triumfat pretutindeni, pentrucă glasul poporului e acelaş la Tulcea ca şi la Piatra-Neamţ; la Cluj ca şi la Câmpulung.

O singură conştiinţă, o singură inimă bate pretutindeni. Conştiinţa românească trezită la timp în faţa unui pericol naţional.

*

9 Februarie 1927 Curtea cu juri din Tulcea judecă procesul de calomnie prin presă intentat de dl. prof. A. C. Cuza, preşedintele suprem al L. A. N. C., jidanului Gabriel Schäffer, redactor la „Curierul Israelit".

Profesionistul minciunei şi al calomniei, Gabriel Schäffer, lipseşte dela proces. E apărat prin ţărănistul Georgescu, care pe baza unui certificat medical, cere amânarea procesului până la însănătoşirea clientului său.

Apărătorul dlui Cuza arată că asemenea certificate se mai găsesc la dosar şi cere judecarea procesului.

Curtea cu Juri judecă procesul şi condamnă pe calomniator la 3 luni închisoare, 5000 lei amendă şi şeasăzeci mii lei despăgubiri.

Dacă jidănaşilor le mai convine meseria, n'au decât s'o facă înainte. *Glasul poporului va fi acelaş oricând şi ori unde.*

*

18 Februarie 1927. La Piatra Neamţ se pronunţă sentinţa în procesul turburărilor cari au avut loc în toamna trecută, când elevii Herghelegiu, Hudici şi Bălănescu, au fost loviţi şi grav maltrataţi, din partea unui grup de 18 jidani.

Dintre cei 18 inculpaţi, 2 au fost achitaţi, neputându-se în de ajuns dovedi crima lor.

Ceilalţi au fost condamnaţi, precum urmează:

La câte 6 luni închisoare: Ghidale Volf şi I. Schiller. *La un an închisoare*: Sehor I. Schiller, S. Moisă şi A. Pollack. *La 2 ani închisoare:* M. Leibovici, Burăch Siegler, D. Daniel, B. Catz, M. Haimovici, B. Iacobi, R. Seifer şi L. Leibovici.

Judecata a mai condamnat solidar pe inculpaţi la 2 milioane lei despăgubiri către Ioan Herghelegiu şi câte un milion de lei elevilor Bălănescu şi Hudici.

Jidanii să ia aminte şi să tragă învăţături pentru viitor.

*

18 Februarie 1927. Studenţii din Oradea în număr de 28 sunt aduşi în faţa Consiliului de războiu din Cluj, pentrucă în iarna anului trecut au oprit reprezentarea piesei „Uriemberek", cu tendinţe filosemite, imorale şi anticreştine.

Piesa se reprezenta pe scena teatrului, ce poartă numele M. S. Reginei, având ca director pe un anume *Gross*.

Această piesă cuprinde pasagii şi expresii ţignitoare. Se spunea că „Numai jidanii sunt gentlemani" şi „suntem mândri că suntem jidani, pentrucă toate celelalte popoare sunt barbare".

Consiliul de răsboiu găsind motivată acţiunea studenţilor orădani, a dat un verdict unanim de achitare.

19 Februarie 1927. Procesul elevului *N. Totu* în Câmpulungul Bucovinei. Procesul unui erou al „Generaţiei Noui". Erou, nu pentrucă a ucis pe rebelul Falik, ci pentrucă „atunci când îţi pui în joc fericirea, viaţa, pentru îndeplinirea unei ţinte ce ţi-o cere obligaţiunea cinstea, *demnitatea*, mila, iată ce va să zică *eroism*".

„Căci *înţelegem a fi erou, a-şi da omul totul şi viaţa pentru ceva sfânt, dar nu stând cu mâinile în sân, ci încercând cu hotărâre şi dibăcie, toate mijloacele pentru doborârea răului, pentru triumful ideii*".

N. Totu e din „generaţia de sacrificiu". E din generaţia care-şi are întipărit pe faţă dispreţul morţii.

Nimic nu-l opreşte, nici beciurile poliţiei, nici închisorile Văcăreştilor.

Invinge sau moare!

Voinţa lui dărâmă orice obstacole, căci nu mai are timp de pierdut pentruca să convingă pe acei cari nu înţeleg în ce ţară trăesc şi cum trebuie să se poarte. Pe cei cari se opun, el nu-i menajează, *el îi înlătură din calea lui.*

Juraţii din Câmpulungul Bucovinei au înţeles pe Totu. Ei nu l-au condamnat pentrucă cel care apără demnitatea naţională, nu este un infractor, nici criminal. Nu deserveşte, ci serveste cauza şi interesele naţiunii.

Juraţii au înţeles că din Bucovina peste Moldova, Basarabia şi Maramureş, se întinde tragedia unui întreg popor, care-şi trăeşte cu greu ultimele zile chinuite, în cele mai grozave torturi ale unei morţi încete dar sigure.

Juraţii dela Câmpulung au făcut *dreptate* şi nu drept, cu care adeseori se face nedreptate.

19 Februarie. E zi de sărbătoare. Arcaşii Bucovinei sunt în plină bucurie. E ziua procesului. Pe dealuri şi coline aprind focuri în întunericul nopţii. Buciumul răsună ca'n vremile străbune, ca'n zi de sărbătoare.

Neculai Totu a fost achitat. A triumfat o idee. A triumfat dreptatea.

Ion Delapoiană

Pentru statuia lui Porcu

— Viaţa este plină de încurcături şi pe la răspântii străjuesc inevitabile, semnele fatale ale răului. Credinţa populară va înregistra deacum înainte între aceste semne şi pe domesticul dobitoc numit porc. Şi îl va înregistra cu atât mai mult cu cât pentru a nu i-se uita nici când memoria, dl Brătianu a intreprins ca lui Al. Constantinescu să i-se ridice o statuie pe Calea Victoriei din Bucureşti.

Cine a fost Al. Constantinescu? Un proverb spune, că „gura celor mici adevăr grăeşte"; eu pentru ca să vă demonstrez acest principiu reproduc răspunsul ce mi-la dat un copil de clasele primare. Il întreb „ce fel de porci cunoşti micuţule?" „Porcii — spune el — sunt de mai multe feluri şi anume; porc de atlas zoologic, porc de gospodărie rurală, şi porc liberal sau de gospodărie publică". Unde este acela care mai neagă că un nou mit este pe cale de a lua fiinţă?

Cei vechi personificau principiul răului sub diferite aspecte alegorice. Revoluţionarii francezi au pus pe altar o femeie de moravuri uşoare, iar partidul liberal înalţă porcului statuie de om. Prin acest fapt acea porcărie care începe cu micile şperţuri constantineşti, continuă cu marile acte de binefacere ale fostului ministru de agricultură şi se termină cu eternizarea în bronz a celui mai blestemat de întreaga societate I. O. V., îşi atinge culmea.

Dar în sfârşit de ce ne-am indigna? Dacă Egiptenii adorau crocodilul şi nu căpătau pentru aceasta gălbenare, atunci de ce n'am adora şi noi porcul mai cu seamă că pe noi nu ne-a oprit Moise. Pe acel porc care a posedat toate virtuţile publice şi toate viţiile secrete şi care în viaţa lui n'a cunoscut omenia după cum Newton n'a cunoscut femeia. Statuia aceluia pentru care viaţa n'a fost decât un coteţ, va străjui „în pace şi onor" pe Calea Victoriei sfidând cu obrăsnicie idioată viaţa bucureşteană de babylon. Generaţii se vor mira trecând pe lângă ea de tocirea şimţului moral al acestei epoce şi din când în când cete de indivizi alcoolici trecând pe sub umbra ei îşi vor trage unul altuia cu ochiul şi sub zâmbetul de hotelier provincial al lunei vor striga într'o latinească de ocazie către dobitoc: Ave „Porcus"!

De pe lumea cealaltă sufletul porcului va blestema în ocări familiare căpăţâna care a inventat fatala ideie a imortalizării lui, iar noaptea se va reîntoarce pe pământ ca şi sufletul regelui din Danemarca, şi va grohăi discret la timpanul dlui Brătianu şoptindu-i mustrător *„et tu mi fili"!*

Cicero spunea că gloria este cu atât mai mare cu cât vine mai târziu. Nici nu s'au uscat încă lacrimile de bucurie pe urma morţii porcului şi el primeşte statuie. Trăgând concluzia acestor două premise este mai logic decât un proiect financiar vintilist că gloria lui Const. P. îi egalează perfect cinstea.

Romanii aveau ca emblemă a vieţii politice toga; noi vom adopta fiind mai naturalişti, un blazon medieval cu porcul pe el. Unde eşti tu însă nenorocit sculptor, nemâncat de-o săptămână, care ştiicere cinci franci împrumut pe toate limbile globului şi care în hainele tale de moda veacului trecut, te vei angaja să făureşti cu briceagul tău rustic măreaţa statuie ce va reprezenta porcul, după chipul şi asemănarea omenească? Eşti sigur că nu-ţi va tremura mâna atunci când te vei apuca de această operă? In orice caz injecţia încurajării publice îţi lipseşte.

Invalizi, orfani, văduve şi moţi împroprietăriţi întru sărăcie şi mizerie, vor avea ei curajul de a oprima

pentru totdeauna această evocare a lui „der Teufel“? Problemă ca și cea cu dansurile moderne. Pe porc îl urau toți dar se temeau de el și această teamă se pare că nu a dispărut încă. *Dacă îl vor avea însă, atunci să se știe că legitima apărare este și de ordin moral.*

Cr. Ureche.

Ce face Ministerul de Interne?

Am spus mereu că granițele țării noastre sunt deschise pentru toate haimanalele și scursorile țărilor învecinate. Am cerut întotdeauna stăvilirea puhoiului și expulzarea imediată a tuturor celor cari au venit în urma răsboiului.

Am arătat în repețite rânduri, cu date reale, că străinii și în deosebi Jidanii sunt într'un număr cu mult mai mare decât cum se crede. Astăzi organele oficiale ale statului confirmă cele spuse de noi.

Dl Ministru de interne a spus dela înălțimea băncii ministeriale că numai în Maramurăș s'a constatat prezența a peste *70.000* indivizi cari nu sunt în regulă cu actele de stare civilă. Rabinii n'au avut timpul necesar să-i înzestreze pe toți cu acte de cetățenie română.

Dl. Inspector general administrativ, *general Polysu* însărcinat de ministerul de interne cu revizuirea listelor de cetățenie română pe întreagă frontiera de vest „a constatat că trăesc numai în orașele de pe frontieră peste *100.000* indivizi, fără nici o ocupație și *fără nici un drept de stabilire în țară*“.[1])

Tot în „Universul“ din 2 Februarie a. c. găsim că în decurs de un an, au întrat în țară, prin punctele de frontieră ale Bihorului, prin Episcopia Bihorului în special **64.964** străini. Dintre aceștia au părăsit țara numai 10.900. Restul de 54.064 au rămas în țară.

Ne întrebăm noi acum. Ce înțelege Ministerul de Interne să facă în fața acestor cifre pe cari le-au admirat organele autorizate? Va avea oare curajul — datoria o are — să arunce dincolo de granițele țării această masă de indivizi periculoși ordinei sociale?

Va căuta numărul străinilor și în Bucovina, Moldova și Basarabia?

Suntem curioși și așteptăm, cu încredere și cu nădejdea că se va face totul pentru asigurarea ordinei sociale și bunului mers al statului român.

1) „Universul“ 29 Ian. 1927 Revizuirea listelor de cetățeni.

Mișcarea L. A. N. C. la Aiud

Un mănunchiu de 12 tineri studenți români, adânc îndurerați de marele dezastru ce pregătește neamul jidovesc — scumpei noastre țări au ridicat steagul deșteptărei naționale în județul Alba-Julia și au pornit prin comunele vecine Aiudului pentru a purta cuvântul de alarmă. Românii noștrii, sătui de atâtea promisiuni deșarte și de atâta ponegrire și înjurare reciprocă ce au dus în mijlocul lor partidele politice, încep a se reculege din toropeala ce-i apucase, și doresc și cer să audă pe purtătorii de cuvânt ai „Ligei“, singura organizație națională, care le este pe plac.

Ca resultat al acestei propagande, este organizația „Ligei“ din comuna Ciuguzel, care ș'a sfințit steagul în Duminecile trecute, și conferința aranjată pe ziua de 20 Febr.

Tânărul student Ioan Crișan a invitat din vreme pe Dl Profesor I. C. Cătuneanu, care neputând participa din cauză de boală, a fost înlocuit de Dl Ștefan Peneș, membru în comitetul de conducere al Organizației din Cluj. Primirea la gară s'a făcut cu steagul din Ciuguzel, de către cei 12 apostoli Studenți din Aiud și de către delegația comunei Ciuguzel.

La ora 3 p. m. sala Casinei române din Aiud — era complet populată de o asistență românească de toate gradele de cultură și de toate gradele de etate. Stud. Ioan Rațiu, deschide conferința salutând pe trimisul dlui I. C. Cătuneanu, și îl roagă să binevoiască a spune cuvântul Ligei în ce privește lupta noastră națională, de a fi noi românii stăpâni în țara românească.

Dl Ștefan Peneș începe cuvântul, comunicând cauza care a împedecat pe dl profesor I. C. Cătuneanu să ia parte la această frumoasă manifestație românească mulțumește tinerimei Universitare, care i-a făcut o așa de frumoasă primire, care l'a salutat cu atât de bine simțite cuvinte, și care a adunat frumoasa asistență românească din Aiud și jur. Continuă apoi vorbirea spunând, că dacă războiul cu armele a încetat în 1918, având ca urmare că hotarele României se întind dela Nistru și până la isvoarele Tisei — și până la Dunăre și Marea Neagră și suntem stăpâni politici pe aceste hotare, — încă nu suntem deplin stăpâni pe viața economică a acestei țări, ba putem spune că suntem robi economici ai streinilor. Aici vorbitorul face deosebirea între streini creștini cu care putem trăi ca frații, dacă se supun legiuirilor țărei, dacă respectă statul și orânduelile românești și voesc să fie fii credincioși ai țărei românești, și între streinii necreștini — Jidanii — care n'au nimic comun cu românii, ba nici șederea lor în țară nu este statornică, acest neam blăstămat de Dumnezeu având de scop să ne jefuiască și să ne robească.

Pentru ca noi românii să fim stăpâni în țara românească, trebue să luptăm ca și comerțul, meseriile, industriile și finanțele să fie în mâna Românilor. Pentru a ajunge acest ideal, trebue să ducem o luptă grea — mai grea ca cea din tranșee, — unde aveam un dujman văzut, pentru că pe terenul economic avem dujmani nevăzuți, jidovii sau jidoviții, care nu știm când și de unde te lovește. Cunoscut fiind de toți, că în România, jidovii au cele mai mari uzine, cele mai mari și cele mai numeroase case de comerț, ateliere, și instituțiuni financiare se pune întrebarea, prin ce mijloace i'am putea determina pe jidani să nu le mai placă apa la noi și deci, să plece?!

vorbitorul recomandă două mijloace și anume:

1. Slujbașii să vegheze cu ochi ageri, tot streinul ce'și face apariția prin comunele noastre și așa cum vine, tot așa să-l expedieze!

2. Ca românii să le dea pace jidovilor, dar pace neturburată, să nu le calce pragul dughenelor sau al atelierelor, să nu le vândă nici să cumpere dela ei ceva! Vor zice mulți că aceasta nu se poate, vorbitorul însă le explică și modalitatea cum. Românii bogați, cu copii să-și dea din ei pe unii la comerț și la meserii ca să avem noi comercianții și meseriașii noștrii acolo unde cârciumele comunale sunt arendate la jidani, să se facă cooperative și să le ia românii în arendă. Acolo unde sunt negustori jidani să se facă cooperative sau să se aducă negustor *român* și dela acesta să'și cumpere cele de lipsă.

Dacă nu-i vom scoate în felul acesta pe jidani din România, vor face din țara noastră ceia ce au făcut din puternica și din bogata Rusie. Indeamnă pe cei de față la muncă, la bună înțelegere, la disciplină și solidaritate, iar pe cărturari, ca să ducă cuvântul adevărului mai departe și să lumineze po-

porul românesc asupra pericolului jidovesc.

După această conferinţă, care a fost gustată şi înţeleasă de toţi cei de faţă, a urmat constituirea comitetului local. V. preşed. I. Raţiu, secretar: I. Crişan. cassier: N. Moise, controlor: Tr. Ocnean. In comitet: Iust. Savu, I. Şuteu, Sil. Beldean, Sim. Puşcariu, Ar. Sâncel, Romul Lupean, Iul. Săbăduş. Locul de preşedinte a rămas să se complecteze ulterior. Tineretul şi Ligiştii din Ciuguzel cu drapelul au condus pe delegatul Ligei la gară, cântând pe drum imnuri naţionale. Urmează ca tineretul să facă organizaţii în tot judeţul, iar după Paşti să ţină adunări mari.

L. A. N. C. îşi face datoria

Turneul dlui deputat Dr. V. Pop în Satu-Mare

Dacă cine-va înţelege să-şi facă datoria, de a răspunde aşa cum trebue mandatului ce i-s'a încredinţat de către alegători, unul dintre aceştia este şi Dl Dr Valeriu Pop, deputat de Satu-Mare.

Dovadă că Dsa îşi respectă cuvântul dat înainte de alegeri, este faptul că în repeţite rânduri a vizitat diferite centre ale judeţului căutând să pătrundă adânc în durerile poporului român din acest judeţ, robit în special economiceşte, de jidani.

Dl deputat Dr Valeriu Pop, însoţit de Dl Miron Şerbu, stud. Acad. Com.; a sosit în ziua de 12 Februarie în Satu-Mare, fiind întâmpinaţi la gară de o delegaţie a Comitetului judeţean al org. L. A. N. C., compusă din Dnii Dr. Tr. Burcuş şi Dr. Bretan.

După-ce s'a comunicat programul serbărilor, în ziua următoare au plecat la Negreşti împreună cu Dnii Dr Tr. Burcuş şi Dr Bretan. Au asistat la serviciul divin şi după terminarea lui, toţi locuitorii acestei mari comune s'au adunat în curtea şcoalei. Vorbeşte Dl Dr Burcuş spunând poporului că Dl deputat nu şi-a uitat de ei şi ţinându-se de cuvânt, vine iarăşi în mijlocul lor spre a le arăta cum şi-a făcut datoria acolo, în Sfatul ţării. Luând cuvântul Dl Deputat Dr V. Pop mulţumeşte călduros mulţimei pentru sprijinul ce i-l-a dat în timpul legerilor, asigurându-i de tot sprijinul dsale. După această arată în linii generale activitatea celor 10 deputaţi ai L. A. N. C., în parlament. S'a primit mai multe jalbe din partea sătenilor nedreptăţiţi.

In ziua de 14 în sala cea mare a primăriei din Satu-Mare Dl Dr V. Pop a ţinut o întrunire în faţa unui public numeros şi select.

Dl. *Prof. Barbu* preş. org. jud. a L. A. N. C., deschide şedinţa, mulţumind Dlui Pop că a vent în mijlocul românilor adevăraţi din acel oraş.

In aplauzele mulţimii ia cuvântul *Dr Pop*, care printr'o cuvântare magistrală arată pericolul ce-l prezintă pentru naţiunea românească, elementul jidovesc, şi cere concentrarea tuturor forţelor pentru combaterea răului.

De-aici în ziua următoare s'au îndreptat către Baia-Mare unde s'a ţinut o frumoasă întrunire în faţa intelectualilor şi ţăranilor strânşi în mare număr în sala teatrului. Deschide adunarea păr. protopop *A. Anca* din Baia Sprie, care în cuvinte calde salută pe distinsul oaspe.

la cuvântul Dl *M. Şerbu* care arată mulţimei că în curând se va judeca la C-lung procesul elevului N. Totu.

In decursul vorbirei este întrerupt des de mulţimea, care strigă *„cerem achitarea"* Citeşte o moţiune primită cu aplauze de mulţime pentru a se citi în faţa juraţilor de Câmpulung.

Vorbeşte dl *Alexandrescu* din Baia Sprie care protestează contra faptului că prof. de liceu Chira din Baia Mare fiindcă a pedepsit pe elevul jidan Gáll, care a refuzat să cânte în cor „Pe al nostru steag", a fost maltratat în localul liceului de tatăl elevului Dr medic Gáll care s'a năpustit cu o furie de tigru asupra prof., lăsându-l în nesimţire.

Luând dl dep. *Dr. V. Pop* cuvântul spune că pentru deputaţii L. A. N. C. nu există o şedinţă a parlamentului în care să nu ia cuvântul spre a arăta toate nedreptăţile ce se fac românilor născuţi iar nu făcuţi, silind pe acei de la putere să facă dreptate. Distinsul vorbitor este ascultat cu mult interes şi este viu aplaudat.

La Copalnic. Mănăstur, fiind zi de târg, s'a strâns lume multă care la început auzind că este vorba de un deputat, a început să ceară lămuriri asupra noii legi a impositelor cari s'au urcat, la de 3 ori ca înainte.

Vorbeşte *dl Pop* arătând că această justă ingrijorare a muncitorilor pământului a fost reprobată de dânsul într'una din şedinţele Camerii, arătând că ţăranii nu-şi pot ascunde venitul (pământul vitele etc.) cum ascund băncile cele mari şi deci ar trebui luate măsuri de protejare şi nu de apăsare pentru ţărani. Vorbeşte dl M. Şerbu, care expune parte din programul L. A. N. C. şi arată legile cari trebue să fie aduse pentru binele neamului românesc.

Pretutindeni solii Adevărului şi ai Dreptăţii au fost primiţi cu un entuziasm de nedescris, pentrucă s'au convins cu toţii că L. A. N. C. ne fiind un partid, nu merge în mijlocul ţăranilor numai în timpul alegerilor, ci ori de câte ori nevoile populaţiei româneşti o cer. *Coresp.*

Dl Bogdan Duică către Opinia publică

(Extrase din „Românii şi Ovreii", Bucureşti 1913)

„Să lăsăm înspre noi jidovii chiar dacă ar voi şi D-zeu, nu voim noi, nu putem noi voi să ne sinucidem". (pg. 51) deci

„Noi trebue să recucerim dela Ovrei; chestia unde vor pleca ei, nu merită nici grija unei minute". (pg. 67) căci

„Nu le putem da Jidanilor decât petecul de pământ igienic şi creştineşte cuvenit pentru toţi câţi din ţărână ieşit-am şi în ţărână, ne vom întoarce" (pg. 207), pe ei „Toate naţiile îi ajută... iată de ce se împuternicesc jidanii" (pg. 142) iar odată puternici — „Nimic nu satisface pe Jidani mai mult decât putinţa de a fi cârmuitori de naţii cel puţin în presă dacă nu în parlament" (pg. 133) Şi acum i-am putea întreba...

„Sunteţ voi cei proşti, sau ne credeţi proşti pe noi? (pg. 199).

„Moldoveni... Istoria voastră a fost plină de leii naţiei noastre; fi-veţi voi numai ciolane de lei?" (pg. 147).

O precizare

Un cetitor de rea credinţă al revistei noastre a încercat să pervertească înţelesul unei fraeze din articolul „Benito Mussolini". III. Dictatura", publicat sub semnătura mea, in No. 8 din 15 Februarie. Vorbind accidental, despre Napoleon, am amintit în acest articol, că: „a fost un ambiţios, care a fost în stare să-şi părăsească *Italia*, iar mai târziu, după ce **a ocupat'o** *cu armatele franceze a furat* o mulţime de obiecte de artă ale patriei sale". Necunoscutul rău voitor a încercat să-l inducă în eroare pe dl Consul al Republicii Franceze din Cluj, pervertind înţelesul frazei de mai sus în sensul că: „Napoleon a furat **cu** *armatele franceze* o mulţime de obiecte de artă". Pe un cunoscător al limbei româneşti, interpretarea aceasta îl va isbi ca tendenţioasă şi cu totul lipsită de un temeiu serios. Totuşi reaua credinţă interpretează fals, fapt pe care-l regretăm infinit.

Noi, nici odă tă nu am avut intenţia să calomniăm glorioasa armată franceză, care, pe lângă eroismul ei neîntrecut, a dat strălucite dovezi de cavalerism ostăşesc în cea mai înaltă accepţie a eticei militare, fără a se preta nici odată la jafuri, tâlhării şi furturi pe cari le-a executat spre exemplu armatele germane, chiar şi în timpul recentului războiu mondial.

Franţa pentru noi înseamnă o aliată mare, generoasă şi nobilă, pe care noi o admirăm, cu trup şi suflet. Ne-am adăpat, generaţii de-a rândul, la izvorul civilizaţiei galice, care a găsit în România un teren fertil de înrădăcinare şi propagare a marilor idealuri panlatine.

De aceia, repetăm, interpretarea răuvoitoare ne-a cauzat multă durere. Dăm expresia sincerilor noastre regrete.

Dar am fi foarte fericiţi dacă exemplul nostru ar fi urmat şi de publicaţiile franceze, cari se bucură de aceiaşi libertate a scrisului şi care neconstrânse de nimeni, ca şi noi, ar putea să reacţioneze contra tuturor încercărilor de-a invenina relaţiile prieteneşti dintre România şi Franţa, prin calomnii, înjurii şi insulte debitate, bineînţeles numai de către o „anumită" fracţiune a presei „franceze", la adresa Suveranului şi a prestigiului nostru naţional. Campaniile de ponegrire, duse în contra ţării noastre la Paris, nu vor putea însă nici odată să răcească iubirea noastră plină de căldură şi sinceritate faţă de nobila Franţă.

Fie ca gestul nostru să fie un bun augur în tendinţa de-a înlătura orice atac duşmănos sau agresiv, care taie în prestigiul ţărilor noastre.

Rugăm pe dl Consul al Republicii franceze, să binevoiască a lua act de această declaraţie a noastră şi să binevoiască a primi totodată asigurarea sentimentelor noastre de înaltă consideraţie, pe cari îi le păstrăm.

Caius Bardoşi
Prim-redactor.

In tren

Călătoream spre casă cu nerăbdarea în suflet şi cu vâjâitul trepidaţiei în urechi.

Compartimentul era aproape gol; două persoane culcate la cele două extremităţi, susăiau într'o alternanţă comică, asemenea unor cantori ce-şi răspund unul altuia din strană, pe glasuri diferite. Câte o oprire bruscă îi făcea din când în când să-şi ducă capul la geam. şi dupăce ochii lor tulburi desciprau cu multă greutate numele staţiei, recădeau din nou în somnul de mai înainte.

In apropierea Teiuşului, tocmai când mă pregăteam să dorm, auzii pe culoar zgomot de bagaje şi paşi îndesaţi; uşa se deschise şi în pragul ei îşi făcu apariţia un domn bine îmbrăcat şi o doamnă elegantă. Cei doi din compartiment treziţi pe neaşteptate, căscau nişte ochi neprietenoşi, a căror înţeles se putea lămuri sub forma cuvântului „ocupat", care însă, nu putea fi rostit din cauza locurilor libere. Noii veniţi se instalară pe canapeaua din faţă, fără a lua în considerare aceste priviri xenofobe, şi domnul, dupăce-şi aşeză bagajele pe poliţa de deasupra, aprinse o ţigaretă cu un aer foarte liniştit.

Examinai pe cei doi pasageri cu curiozitate. Doamna avea o talie zveltă, ochi cenuşii, şi un păr care aducea mult cu culoarea bronzului, Tenul moale, pălea din ce în ce în bătaia luminii tremurătoare şi contrasta cu rochea întunecată şi cu blana de pe umeri, pe care o păstra sub pretext că-i era frig.

Domnul era înalt, cu umerii eşiţi, faţa scofâlcită şi nasul subţiat în vârf. Ochii răspândeau culoarea neastâmpărului şi se furişau prin mărăcinişul sprâncenelor, ca doi cărbuni aprinşi pe un ogor pârjolit. Buza dedesubt încăleca pe cea de sus, şi colţurile gurii trăgeau în jos, ca nişte brazde lungi, curbate la mijloc. Fizionomia lui, voltairiană părea decimată de scepticism, şi dacă obrăznicia privirii n'ar fi fost atât de pronunţată, ar fi trecut drept una din figurile veacului.

Mă interesa deopotrivă el, cât şi ea. El, pentrucă mi se părea enigmatic, ea, pentrucă e o femeie şi femeile înflăcărează imaginaţia, mai ales când călătoreşti. In timp ce îi cercetai, mă trezii deodată cu ceva în cap, care era gata să-mi strice frizura; era o valiză căzută de pe poliţă. Această întâmplare mă împrieteni cu ei. El îşi ridică valiza şi îşi ceru scuze, iar ea, dupăce-şi mustră bărbatul pentru neprevederea sa, îmi adresă câteva cuvinte cari nu se uită uşor. Mă întrebă apoi cu un surâs special dacă lovitura a fost puternică? Ii răspunsei că, e dispus capul meu, să sufere toate intemperiile dacă interesul deaproapelui o cere. Zicând acestea, luai servieta de pe canapea şi o pusei la loc. Ea zâmbi şi bărbatul ei, găsind de cuviinţă să facă la fel, schiţă o strâmbătură care voi să pară cu orice preţ amabilă.

— Sunteţi student? mă întrebă el, descoperind la colţul butonierei mele insigna.

— Da dle.

— Şi luaţi şi dvoastră parte la acele numeroase manifestaţii, cari propovăduesc un ideal absurd şi contradictoriu cu spiritul veacului nostru?

— Imi daţi voe, replicai eu, înainte de toate idealul nostru nu este absurd, pentrucă deşteptarea naţională corespunde ideologiei secolului al XX-a care a trezit atâtea naţiuni; în al doilea rând, principiile umanitariste cari colindă lungul şi largul Europei, nu te pot împedeca să-ţi cureţi casa de insecte, când acestea păcătuesc împotriva igienei şi-ţi vatămă sănătatea.

Cuvintele mele produseră o impresie neplăcută asupra tovarăşului meu de drum. Trăsăturile feţei i se adânciră în semn de nemulţumire şi spaţiul dintre sprâncene i se zbârci. Soţia lui, care mă privise un timp oarecare cu simpatie, se întunecă de asemenea.

— Imi pare că uiţi dle, zise ea deodată, că rasa semită a dat mulţi oameni de seamă, dintre cari unii adevărate celebrităţi. N'am decât să amintesc pe Heine, pe Bettauer, pe Schnitzler . . .

— Recunosc doamnă, răspunsei, dar arta lor e de cele mai multeori mincinoasă şi prea miroasă a pistrui; sensualismul obscen pe care-l desvoltă în operele lor, poate sluji drept o substanţă afrodiziacă. Singur Heine a fost profund şi original, dar lipsa sa de caracter, care a atras asupra lui ura şi dispreţul poporului german, nu desminte de loc că în vinele sale curgea sânge evreesc, chiar dupâce s'a botezat.

Bărbatul simţind că soţia lui perde terenul de sub picioare, prelua el frânele discuţiei.

— Anatole France recunoaşte că civilizaţia Europei, fără iudaism, n'ar fi dobândit stimulentul necesar pentru propăşire, zise el pe un ton ridicat, ca şi când în dosul acestui nume s'ar putea adăposti toate neghiobiile Talmudului.

— Anatole France, este un mare iubitor al anticităţii şi faptul acesta îl muple de consideraţii faţă de toate acele popoare cari au trăit în vechime. El admiră în Evrei, expanziunea lor pe rotogolul pământului; nu ţine seamă însă, de mijloacele nedemne cu cari au pus stăpânire pe industrie, comerţ, scoţând din cuprinsul lor cinstea şi omenia.

— Judeci cam pripit dle, interveni companionul meu, pe care începea să-l treacă năduşelile. Să discutăm chestiunea mai serios, mai obiectiv.

— Primesc sub o condiţie, zisei, cuprins de o neaşteptată bănuială.

— Care?

— Să-mi spuneţi de ce naţionalitate sunteţi?

Mă privi un moment zăpăcit, ca un animal prins în capcana unei lumini prea puternice.

— Sunt evreu, bâlbâi el încet.

— Da? făcui eu mirat, măsurându-l de sus până jos; în cazul acesta nu mai putem sta de vorbă.

I-am întors spatele şi am plecat, convins fiind că un jidan ese totdeauna prost dintr'o discuţie, mai ales când vrea să pară obiectiv.

Ionel Neamţiu.

Feriţi-vă de „Anumita Presă"

Cea dintâiu Instituţie de sănătate din Ţară

(Vezi Szinház és társaság 26 Dec. 1926, p. 18).

Cetim în revista sus numită, că ar fi pe cale de a deveni aşa ceva în urbea noastră. Şi să vedeţi un pasagiu unde se face reclama edificării acestei minuni. Spunem direct pe româneşte ca să cruţăm spaţiul; „(12 Septembrie 1926 p. 16) neurologie, hidro-electrologie, hidroterapie, medicopedagogie (dela noi) interne, externe, ginecologie, chirurgie şi pe deasupra... Parcă ar fi la un târg de vite unde un reprezentant al rasei circumcise ar vinde brice şi mai dă ceva pe deasupra.

Să nu neglijăm titlul reclamei: *„Când un om poartă în fălci o jumătate de milion"*. *„Trei milioane în patru cutiuţe"*. Dar nimeni nu ne spune cât este intrarea la panoramă. Poate mai târziu, când va fi gata, de pe balcon ne va anunţa cineva în mod stereotip acelaş lucru şi vom şti ce ne costă.

Să trecem la partea practică. E vorba de sănătatea cetăţenilor cari au milioane. Că ar fi singurul loc unde s'ar găsi radiul. Oare Bucureştiul n'ar avea ambiţia să lucreze cu un element rar? Tot aici găsim poza directorului acestei Instituţii formidabile, a drului Mátyás Mátyás, cu ochelarii pe nas, cu ochii cari parcă nu pătrund prea adânc, cum de obicei în atari cazuri nu pătrunde nici bisturiul?! Noi credem că tot el a comandat şi formula de recomandaţie a minunei amintite, care din punct de vedere stilistic caracterizează o rasă de oameni?

Restul, altă socoteală. Dar să cităm şi să ne răfuim cu îndrăzneţul care a scris ce urmează: *„bolnavii cari au căutat în zadar pe toţi doctorii ţărei şi cari s'au vindecat în sanatoriu"...* Apoi *„şi în dosul acestei formidabile realizări, şi desvoltări stă un* **om**, *în jurul căruia s'a creiat un* **nimb** *veritabil (?) este drul Mátyás Mátyás, directorul sanatorului Park.* Mai departe; *„Sub supraveghèrea Domniei Sale stau toate secţiile sanatoriului, sub direcţiunea lui a devenit sanatoriul într'un timp scurt extrem de vestit, şi de numele şi ştiinţa lui se leagă vindecarea hecatombelor de oameni"*. Mai aminteşte în alt loc, că profesori universitari conduc aceste **„secţii"**. Nu ştim despre ce profesori e vorba. Dar, iudeule, să nu cutezi să-ţi închipui, că ar fi dela Facultatea românească din Cluj!?? In acel caz ne vom răfui aşa cum ştim cu modesta-ţi persoană. Ştim că iudeii prin prezenţa lor murdăresc locul pe unde trec. Dar catedrele noastre, ocupate de adevăraţi savanţi le vom apăra cu toată demnitatea şi nu-i admitem nimănui să-i amestece în reclame de bâlciu, cu atât mai puţin în reclame cari miroase a usturoi.

Infrăţirea Românească

Ştiri din Alba-Iulia

In orăşelul Uioara notarul comunal Iuliu Rusu(?) a făcut acte de cetăţenie la vre-o 50 de jidani, şi a prelungit dreptul de şedere în ţară la o sumedenie de streini. Cu astfel de oameni la administraţie greu se va scăpa bietul popor românesc de *lepra jidovească*. Domnul Iustin Sava are cuvântul!

In închisoarea statului din Aiud sunt vre-o 690 de condamnaţi. In această închisoare sunt următoarele ateliere:

Atelier de tipografie exploatat de un anumit Ligner. Atelier de ţesătorie şi croitorie exploatat de un anumit Béla Görög, care pentru un paşaport era cât pe aici să scoată din slujbă doi Români de treabă. Atelier de pantofărie exploatat de banca „Gorunul", cu meşterul Neumann. Atelier de împletit coşuri, exploatat de un anumit Kralik. Atelier de lăcătuşerie şi lemnărie exploatate tot de streini. *Curat ca la stâna fără câni!* Oare până când să mai dureze tutela aceasta streină asupra neamului românesc? De observat că în fruntea acestor închisori este directorul Emil Neamţu, care înainte de câţi-va ani vorbia cu Românii cu ajutorul interpretului. Dl. Ioan Raţiu are cuvântul!

La administraţia financiară din 32 funcţionari numai 8, zi opt, sunt Români — restul streini — cu ocasiunea angajerei de noi funcţionari, tinerii români cu bacalaureat au fost respinşi, dar în schimb au fost angajaţi streini fără cvalificaţie — Dl Ioan Suţeu are cuvântul!

Cunoaştem pe Dl prefect Dr Cuşuţa, om integru şi român la suflet şi tocmai din aceste motive, nu înţelegem, că sub autoritatea Domniei sale se petrec cele de mai sus! Să nu fie Dsa în stare să schimbe cu elemente româneşti această moştenire vitrigă, care numai cinste nu ne face? Aşteptăm să vedem!

INFORMAȚIUNI

STUDENȚEȘTI

Noul comitet al Soc. Acad. „Petru Maior". Societatea Academică „Petru Maior", din Cluj, și-a ales următorul comitet, pentru anul academic 1926—27. Președinte: *Vasile Noveanu;* vicepreședinte *Dumitru Ivan;* secretar general: *Victor Medrea;* cassier: *Ciosa;* bibliotecar: *Ion Șerbu;* vice bibliotecar: *Cornel Ivan;* controlor: *Ilie Daniil;* arhivar: *Roxin;* econom: *Bulz;* secretari: *Mesaroș, Crișan și Zaprațan Mircea.* Noul comitet își are un frumos program de muncă, între cari remarcăm: formarea și funcționarea „cercului de studii"; baterea unei plăci comemorative în amintirea studentului Petrovici, ucis mișelește de către bandele săcuești în timpul revoluției din anul 1917; serbarea jubileului de 65 ani de existență; editarea unui almanah jubiliar și alte puncte importante pentru viața studențească. Urăm noului comitet deplină izbândă în sforțările pe cari le va depune pentru realizarea acestor puncte.

INTERNE

Corespondenții ziarelor din Capitală pentru Basarabia.

Pentru ziarele „Adevărul" și „Dimineața": **Avrum Terziman.**

Pentru „Indreptarea" și „Viitorul": **Ilic Renert.**

Pentru „Universul": **Avrum Jidăreanu** fost **Maurmeister.**

Pentru „Cuvântul" și „Lupta": **Nuhim Teisanu.**

Afară de aceste simpatice nume mirositoare a usturoi și a lipsă la cântar, mai sunt dnii *Landau, Benoni* și *Orester.* După câte ni se pare, de acelaș sânge cu cei dintâi, la cari se mai adaugă și dl. **M. Reiff.**

Voiți să cunoașteți ce-i în Basarabia? Ce se petrece acolo, cum o duc țăranii și ce fac Jidanii? Adresați-vă acestor corespondenți cari își au sediul la Chișinău.

*

Moscova și Chișinău. Cetim în „Străjerul" din Brăila, cu data de 30 Ian. 1927, că „Rul" publică următoarea statistică a populațiunii din Moscova: Ruși, 600.000; Jidani; 971.000; Armeni, 74.000; Chinezi, 24.000! Deci la o populație totală de1,701.000 sunt 971.000 jidani. Totuș faptul n'ar trebui să ne mire prea mult. N'avem decât să ne coborâm dela Moscova ceva mai jos și vom găsi în Chișinău 240.000 Jidani și 60.000 Creștini. Exact de patru ori cât Creștinii. Dar celelalte orașe? Nu sunt ele oare în aceeaș situație? Consiliile comunale din multe orașe ale României nu sunt ele oare formate numai din străini? Și dacă acesta e adevărul, guvernele țării ce măsuri înțeleg să ia? Sau poate vor să ajungem ca aceste măsuri să fie luate de popor? Noi nu le-am sfătui, dar lăsăm lucrurile să-și urmeze calea lor.

*

Abraham Tanner din Câmpulung. Auzim lucruri tot mai urâte. Din Basarabia ca și din Maramurăș, din Moldova ca și din Bucovina.

In Câmpulungul Moldovenesc peste 5000 de muncitori români se află în ghiarele jidanului Abraham Tanner, gerentul Casei bolnavilor. In cel mai românesc județ nu s'a găsit un singur român să fie pus în fruntea acestei instituțiuni. Pentruce oare? Ni-ar putea spune dl director al Casei bolnavilor? Pentruce chiar Abraham Tanner? Unii spun, că pentrucă e averescan. Noi ne rezervăm dreptul de-a reveni.

Amintim totuș, că acest jidan dă ajutoare nepermise Coreligionarilor săi și refuză să plătească Românilor ajutorul ce li-se cuvine.

De altfel Inspectorul Muncii din Cernăuți a cerut înlăturarea lui în timp de 24 de ore. Pentruce n'a fost înlăturat? Vom vedea altă dată, când publicul românesc se va convinge cum se lucrează în ținuturile unde a pătruns boala jidovismului corupător.

EXTERNE

Jidanii părăsesc Palestina! *„Temps"*-ul din Paris aduce știrea că dintre 120.000 de coloniști jidani, bogat înzestrați, au început să fugă zilnic sute și mii, așa încât în prezent nu au mai rămas decât 12000. Munca, asiduă și productivă, nu le convine. Le trebuie atmosfera parazitară din sălile de burse, unde, cu o șurubărie infernală și secretă, pot stoarce aurul atotputernic din naivii muncitori goimi.

Iată, deci, se verifică din nou teza: *eliminarea tuturor jidanilor.* Cum? Prin colonizare *forțată.* Unde? In Madagascar, Uganda, Polul Nord sau Polul Sud. După liberă alegere. Insă continentele și țările lumii sunt însetate după reîntoarcerea cinstei, moralei și austerității ancestrale. Ceeace, fără eliminarea jidanilor e imposibil. Memmento!

*

Antisemitismul a isbucnit și în Anglia. Până acum eram obișnuiți să vedem în Anglia sectaristă și protestantă o țară, în care judaismul este simpatizat. Unii politiciani, ca Lloyd George de pildă, își făceau adevărate titluri de glorie din manifestul lor filosemitism. Insă așa se vede că nici în Anglia nu se întâmplă toate așa, cum ar vrea „politicianii".

Astfel *„Iewish Chroniche"* din Londra, în cel mai recent număr publică foarte revoltat, o informație senzațională (reprodusă în „Weltkampf" din Ianuarie 1927), excluderea tuturor jidanilor din „Surrey Golf-Klubb". Astfel elita națiunii engleze înțelege să se izoleze tot mai mult de neamul izraelit. Ei privesc pe jidani ca aparținând unei rasse streine și primejdioase.

Această informație se sfârșește cu o vagă profeție pesimistă, în care se ascunde, cu greu, îngrijorarea. Ce va fi dacă aceste prime isbucniri ale antisemitismului englez se vor lăți pe tot teritoriul Marei Britanii și a Dominionurilor ei?

Le răspundem noi: lumină și dreptate!

*

Ita. (Weltkampf, Ianuarie 1927). Această ciudată împerechere de 3 litere cuprinde denumirea unei noui mașini infernale a tendinței de dominațiune panizraelite. Inseamnă „Iüdische — Nachrichten — Agentur". (Ita). Are 160 de corespondenți, cu birouri secrete de informații politice. Toate celelalte agenturi telegrafice de presă sunt obligate să-și prezinte corespondența acestor birouri, care exercită o censură severă. Nici un act politic, care ar putea avea urmări serioase în viața economică și financiară, nu se poate comunica, fără aprobarea misterioasei „Ita". Astfel jidanii află toate evenimentele importante ale lumii. Numărul celor ce primesc știri prin „Ita" e: 10 milioane de jidani! Și când te gândești, că s'a înființat numai în *1919.* Evoluăm!